

Заєць

Яків Щоголів

Якось охотник та зайця піймав,
Виніс на місто і став продавати;
Я йому копу за нього віддав,
Тільки щоб людям нікому не дати.
Вніс його в хату; взяла його дріж;
Дивиться пильно на мене звірина;
Так мов і хоче сказати: "Не ріж;
Лучче пусти мене, — я сиротина!"
Взяв я — рукою погладив його,
Кинув на лаву капусти листочок;
Думаю: що тобі буде з того,
Що побіжиш ти у степ чи в лісочок?
Ну, я й пущу тебе: так як стріла,
Приснеш ти з рук моїх прудко на волю;
Думати будеш, що напасть пройшла
І що знайшов ти, не знать яку, долю?
Вдаришся в поле: оттам-то просторі
Все б тільки бігав та гриз би ти зілля;
Ніт, постривай лиш: щочасу, як вор,
Все ти ховайся то в кущик, то в рілля.
Все ти ховайся та вгору дивись;
Тільки ж згадаєш, щоб як задрімати,
А над тобою вже беркут повис:
Так і тремтить, щоб тебе розідрати!
Хмара простягнеться, випаде сніг,
Тут не дивись ти на ту холоднечу,
Тут не жалій уже, зайчику, ніг:
Все тільки петлі та петлі вимечуй.
В сніг ти спочити зарився, аж ось
Псар і хорти уже в поле поспіли;
Сам ти подався і все подалось:
Всі біжте ви до лісу, як стріли!
От ти і в лісі; не треба б уже
В ньому боятись ні звіра, ні птиці;
В лісі ж то все там тебе й стереже:
Сови, тенета, вовки і лисиці...
Ну, я й поніс його, кинув на тік;

Зайчик городами в поле подався...
Так і здавалось, що то чоловік
Бідний та бідний од миру ховався!

1877